

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-43

Naslov:
Atlantida

Vrijeme nastanka:
1932-1932 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
ATLANTIDA

Francuski film po romanu Piere Benoit
U glavnim ulogama: Jean Angelo, George Melchior, Marie Louise Scribe i
Stacie Napierkowska

I dio.

Neka vojnička izvidnica našla je u pustinji poručnika de Saint-Avita, koji je bio ranjen i sav iznemogao, te ga je odvela u vojnu bolnicu u Tanger, gdje je ležao u vrućici i bulazio. Njegovi su drugovi koješta naslućivali. On ja naime bio izaslan na neku ekspediciju s kapetanom Morhangeom. Ali Morhangenu nema ni traga ni glasa, pa se govorka, da ga je Saint-Avit ubio.

Kad se Saint-Avit oporavio, dobio je dopust i pošao u Paris. Ali i u bučnoj vrevi velikog grada privlačila ga je tajnovita pustinja i on se vratio na svoje mjesto u Timbuktu. Tamo je nekom svom prijatelju ispričao povijest svog života.

Jednog dana bio je Saint-Avit pošao s kapetanom Morhangeom i vodičem Budžemom u pustinju zbog neke važne misije. Morhange je bio prije odgajan u nekom samostanu, a u svijet je pošao zato, da iskuša svoju stalnost, pa da se onda vrati redovničkom životu.

U pustinji ih je uhvatila pječana vijavica, pa su se sakrili u jednu pećinu.

Saint-Avit se slučajno namjerio na nekog urođenika, po imenu Gosaru, te mu izbavio život, on ih je onda odveo do neke bajne palače, koja je opominjala na priče iz Tisuć i jedne noći. U tom bajnom kraju, posred najbujnije vegetacije, stolovala je divna kraljica Antineja.

Prijatelji se namjeriše na kraljičina arhivara, od kojega su doznali, da se nalaze u neistraženom, žarkom središtu Sahare, gdje je nekad stajao otok Atlantida, dok je Sahara još bila more. Arhivar im je pokazivao sjaj i bogatstvo palače, te ih doveo i u golemu mramornu palaču, u kojoj je stajalo šestdeset kipova. To su sve bili istraživači sa zapada, koji su umrli od neodoljive i neispunjene čežnje za prekrasnom Antinejom, a ona ih je onda nekim tajnim galvanoplastičkim postupkom pretvorila u zlatne kipove.

Kad je ponosna Antineja ugledala lijepog kapetana Morhangea, zadrhtalo je prvi put njeno hladno srce i planulo žarkom ljubavlju prema njemu. Ali što je ona držala za nemoguće, dogodilo se. Morhange ju je odbio i prezrao njenu ljubav. Zato je Antineju napala strašna žeđa za osvetom, od koje je ništa nije moglo da odvрати.

- Apollo Kino, 12.11.1922.

II dio.

Prijatelji nisu smjeli da vide jedan drugoga. Saint-Avit živio je u samotnoj sobi, gdje mu je kraljičina robinja Sulejma veselim čavrljanjem razgonila dosadu. Premda je znao, što ga čeka, prodro je Saint-Avit u kraljičine odaje i vidjevši, da ona ljubi Morhangea, spopao ga je strašan ljubomor, pa je htio da ubije kraljicu.

Morhangeova je hladnoća teško ranila kraljičin ponos i ona je zasnovala strašnu osvetu. Navela je naime Saint-Avita, koji je bio slijep od ljubavi, te je on jedne sparne i burne noći ubio svog prijatelja.

Nježna Sulejma naumila je da pomogne Saint-Avitu, kako bi s njom pobjegao, a pri tom im je pomagao i Gosara, kojemu je poručnik jednom izbavio život.

Na tegobnom putu kroz pustinju skapala im je najprije deva, a za nekoliko dana umrla je jedna Sulejma od žeđe i iznemoglosti. Saint-Avit je sam nastavio put, dok nije izgubio svijest i tako ga je našla neka vojnička

izvidnica, te ga odvela u bolnicu u Tanger.

Otkad je ozdravio, obuzimala je Saint-Avita samo jedna čežnja, da opet vidi čarobnu ženu i da je zamoli za oprostenje, što ju je htio ubiti. Jedne večeri došao je po nj vjerni Goarion i odjahaše onamo, odakle mu se nije više bilo suđeno vratiti.

- Apolo kino, 14.11.1922., vidi zbirka Stakić

Količina:

1.0 Komad

Vrsta gradiva:

Tekstualni zapisi

Pismo:

Latinica

Posjednik:

Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:

HR-HDA

Status dostupnosti:

JAVNO

Napomena:

Osobni podaci: NE;Autorska prava : NE

Vrsta sadržaja:

Tekstualni dokumenti

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-1582

Naslov:
Vječni zakon

Vrijeme nastanka:
1939-1939 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
Dom kino Bjelovar, u nedjelju 07.04.1940.

VJEČNI ZAKON

Režija: G. W. Pabst
U glavnim ulogama: Marcelle Chantal, Jacqueline Delubac

Sjajan naturalistički film, koji znači snažnu pljusku svim moralizatorima, koji današnje probleme riješavaju s pogrešne strane. Film obrađuje delikatnu temu o moralu mladih djevojaka na koje se često baca krivnja da su zavodnice muškaraca i da razaraju brakove. One se protiv toga bune, i mlade buntovnice pokreću akciju i bore se protiv zla koje mora nestati. Ovaj film je jedno od najvećih djela napredne francuske filmske umjetnosti.

-vidi zbirka prospekti do 1945.

Količina:
1.0 Komad

Vrsta gradiva:
Tekstualni zapisi

Pismo:
Latinica

Posjednik:
Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:
HR-HDA

Status dostupnosti:
JAVNO

Napomena:
Arhivistički sređeno

Vrsta sadržaja:
Tekstualni dokumenti

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-402

Naslov:
Grofica Donelli

Vrijeme nastanka:
1924-1924 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
GROFICA DONELLI

Režija: G. W. Pabst
Osobe: Grof Donelli - Paul Hansen; Matilda – Henny Porten; Grof Bergheim – Friedrich Kayssler; Ernst Hellwig – Eberhard Leithoff; Barun Trachwitz – Fer. von Alten; Jedna dama – Lantelme Durrer; Predsjednik redarstva – Dr. Leonid Gransky

Grofica Donelli nije u braku našla one sreće, kojoj se nadala. Njezin je muž posvećivao svoje vrijeme nekoj dami i svojim pticama, pa tako upropastio svoj imetak, dok mu jednoga dana nije preostalo drugo nego baciti se sa strme pećine u ponor. Barun Trachwitz, dobar prijatelj njenoga strica poslanika grofa Bergheimay, spekulirao je već dugo na lijepu groficu i poslije smrti njenoga muža iskupio sve njegove mjenice. Grofica nije mogla podnašati baruna i zamolila je tajnika svoga strica čednoga Ernsta da ju spasi iz Trachwithovih pandža. Hellwig je ljubio Matildu, a da ona to nije ni znala. Za nju se odlučio žrtvovati, pa kad je vidio, da drugog spasa nema, htio je od njenoga strica uzeti novac. U času kad je iz blagajne vadio banknote, ščepao ga je grof Berheim i prisilio ga, da napiše, kako je zatečen u krađi, a osim toga je grof zahtjevao da odmah otiđe iz njegove kuće i da se nikad više ne približi grofici. U protivnom slučaju bi on pokazao ovo priznanje. Hellwig je otputovao i neumornim radom, nakon dvije godine, stavio se na čelo jednoga bankovnog koncerna. U to je vrijeme baš pala promjena vlade i on bi predložen za ministra financija. No šef kabineta bio je poslanik grof Bergheim i on Hellwiga nije htio primiti u svoje ministarstvo. Međutim se već Matilda našla s Hellwigom i s njim se zaručila, jer ih sada više nijesu tištale financijske brige. Berheim se prijetio Hellwigu, da će pokazati ono kobno priznanje, što bi doista bio i učinio, da se prije toga nije desilo nešto strašno. Prilike su se tako strašne splele, da je Matilda pucala na Hellwiga i ranila ga, a on, došavši k svijesti, iskazao je, da je htio počinuti samoubojstvo. Sad ni Bergheim nije više mogao šutjeti, vidjevši toliku plemenštinu toga čovjeka i privolio je, da Matilda bude njegovom ženom.

-Balkan kino 28.05.1925., vidi zbirka Stakić

Količina:
1.0 Komad

Vrsta gradiva:
Tekstualni zapisi

Pismo:
Latinica

Posjednik:
Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:
HR-HDA

Status dostupnosti:
JAVNO

Napomena:
Arhivistički sređeno

Vrsta sadržaja:
Tekstualni dokumenti

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-1518

Naslov:
Ulica bez radosti

Vrijeme nastanka:
1925-1925 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
Dom kino Bjelovar. U subotu 20.05.1939.

ULICA BEZ RADOSTI

U glavnim ulogama: Dita Parlo, Albert Prejan

Film realan kao Ženska tamnica. Napet kao najbolji detektivski roman, socijalan kao film Zloupotreba.

-vidi zbirka prospekti do 1945.

Količina:
1.0 Komad

Vrsta gradiva:
Tekstualni zapisi

Pismo:
Latinica

Posjednik:
Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:
HR-HDA

Status dostupnosti:
JAVNO

Napomena:
Arhivistički sređeno

Vrsta sadržaja:
Tekstualni dokumenti

Arhivska oznaka:
HR-HDA-1939-292

Naslov:
Don Quichotte

Vrijeme nastanka:
1933-1933 g.

Razina:
Komad

Sadržaj:
DON QUICHOTTE

po romanu Cervantesa i operi Masseneta
Režija: G. W. Pabst. Glazba: Jaques Ibert
Glumci: Don Quichotte – Fjodor Šaljapin; Sancho Panza – Dorvile; Dulcineja – Renee Valliers; Vojvoda – Jean de Limir; Njegova žena – Arlete Marchall

Don Quichotte živi u svijetu sanja, daleko od praktičnog života. Njegova kuća je puna knjiga, takvih knjiga što pričaju o junačkim podvizima neustrašivih vitezova, koj su sve svoje misli i svu svoju snagu posvetili službi lijepih žena.

Ove pripovijesti iz davnine toliko su djelovale na Don Quichottea, da je zbog njih zaboravio sadašnjost, čak je prodao i imetak, da bi povećao svoju knjižnicu. Ova strast Don Quichotteova zaprepaštavala je njegovu rodbinu i znance.

Evo dolazi Sancho Panza s novim knjigama – smiješna zamjena za najljepšu livadu! Don Quichotteova nećakinja Marija i nećak Carrasco pozovu seoskog svećenika, da se uvjeri o ludilu njihovog ujaka.

Oni još ne znaju, da je Don Quichotte odlučio da napusti svoj dom i da krene u daleki svijet, gdje će živjeti kao veliki junaci njegovih knjiga: da brani slabe, a zlo da popravlja u dobro. Sancho će ga slijediti, jer je Don Quichotteova mašta očarala i njega. Sancho se zanosi idejom, da će postati vladar na kakvom fantastičnom otoku.

Naveče ostavlja Don Quichotte svoj dom i kreće u novi život, oboružan kopljem, dok mu tijelo zaštićuje oklop.

Njegov put vodi pokraj seoske gostionice, u kojoj grupa putujućih glumaca prikazuje pustolovine Amadije i Merlina.

Pod djelovanjem bujne mašte Don Quichotte zamijeni igru s istinskim životom i baca se s kopljem na pozornicu. Sakupljeno mnoštvo najprije je uplašeno, ali zatim počne da se smije ovoj neočekivanoj upadici, tim više što je Don Quichotte pao pred Amadijom na koljena i zamolio je da ga posveti za viteza. Glumica shvati situaciju i ispuni mu želju.

Tako je Don Quichotte postao vitezom. Sada treba da odabere damu. On ponudi svoje usluge Dulcineji, raskalašenoj služavki u jednom prenoćištu. Nju će nositi u svojoj mašti kao utjelovljenje kreposti, nevinosti i vjernosti. S njezinim imenom na usnama stvarat će velika djela. Sancha je prenerazio ovaj nepotrebn heroizam.

"Gospodaru", reče vjerni sluga, "ja sam gladan i žedan – htio bih se odmoriti pred prostrtim stolom!"

"Kako to smiješ tražiti", zaviče Don Quichotte, "Zar ti nije poznato, da pravi vitez ne jede, ne pije i da se nikada ne odmara? Evo približava nam se horda gorostasa – bježi mi s puta, ja ću ih raskomadati!!!"

I prije nego ga je Sancho mogao zadržati, Don Quichotte podbode svoje kljuse Rossinante i rastjera stado janjaca koji su mirno pasli.

"Evo", reče Don Quichotte, "ovo je moja prva pobjeda nad zlim duhom! Da to proslavimo, kreni na put u znak poštovanja pokloni moju kapu lijepoj i plemenitoj Dulcineji! Vрати se s novom kapom!"

Sancho se oduševljeno prima ove zadaće, jer je odlučio da će ovu priliku iskoristiti da se najede do sita.

Pastiri koji su pazili na ovce, tužili su Don Quichottea i jedva je Sancho sjeo za stol, uznemirila ga je policija. Njemu je uspjelo da pobjegne, ali je ipak imao prilike da vidi Dulcineju i da o njoj dobije drugi dojam nego Don Quichotte.

Sancho pokušava da svoga gospodara upozori na opasnost, ali Don Quichotte bezobzirno pekada njegove jadikovke:

"Šuti, nevaljanče! Zar da čučim pokraj peći, dok muškarci bez milosrdja odvođe žrtve svoga divljaštva! Bježi mi s puta!" i s Dulcinejinim imenom na usmana baca se na oboružane vojnike koji su vodili vezane razbojнике. Vojnici se razbježaše, a razbojnici se oslobodište okova. Oni ne shvaćaju što se je dogodilo i iznenadjeno pilje u čovjeka koji je riskirao svoju vlastitu slobodu, da bi im pomogao.

Ali njihova ćud bukne, kad im je spasitelj predložio da hodočaste njegovoj Dulcineji.

"Vi ćete joj izraziti moje najdublje poštovanje i kazat ćete joj kako ja branim slabe i ponižene!"

Svi počeše vikati i bacati kamenje na njega. Zatim se razbježaše. Don Quichotte se sruši okrvavljen u prašinu, ranjen više duševno nego tjelesno. Pretstavnici crkve i policije mole vojvodu, da kazni mudrijaša Don Quichottea koji uznemiruje miran narod, ali Marija, Don Quichotteova nećakinja, iskreno poštuje svoga ujaka. Mariju ljubi njezin bratić Caraco i ona izjavi da će poći za njega, ako on pomogne Don Quichotteu. Strast dade Carrascu izvanredan dar govora, i vojvoda pristane da otriježni Don Quichottea na blagi i veseli način.

Don Quichotte je ponosan, kad je k njemu došao vojvodin glasnik i pozvao ga na dvor.

Na dvoru je priredjena veličanstvena zabava. Tu je bilo mnogo lijepih žena koje su glasovitom vitezu iskazivale osobitu pažnju.

Poslije banketa takmičio se Don Quichotte s jednim suparnikom, čije mu je ime bilo nepoznato. Zaključeno je da onaj koji će biti pobijedjen morao da se zavuče u kuću i da je više ne smije ostaviti. Ovom lukavštinom nada se vojvoda da će prekinuti Don Quichotteove pustolovine, a ujedno zadovoljiti i njegove protivnike.

Ali Don Quichotte se je tolikom snagom bacio na svoga protivnika, da mu je bacio šljem s glave. I on prepozna u njemu svoga nećaka Carrasca.

U Don Quichotteu se probudi sumnja, da su se s njim našalili. Bez riječi napusti vojvodin dvor praćen vjernim Sanchom.

Putem sastanu seljake koji su nosili žito u mlin. Don Quichotte čuje kako se oni žale na vrijeme, na visoke poreze i nemilosrdne advokate koji su im oduzeli čak i magarce, pa moraju vreće nositi na leđjima.

Njihove žalbe probude u njemu beskrajno milosrdja. Mlinovi čije su crne silhouette prkosile nebu učine mu se zlim duhovima. Da bi ovim "zlim duhovima" oduzeo moć da čaraju, Don Quichotte poče jurišati na vjetrenjače. Dolazak policije spasi ga iz ove situacije, ali sada je on u rukama svojih najvećih neprijatelja.

Ranjenoga tjelesno i duševno zatvaraju u kavez koji su postavili na kola i tako ga odvezu u njegovo rodno mjesto.

Ovdje čeka Don Quichottea još veće iskušenje. Da bi ga oslobodili štetnog uticaja knjiga, uzroka njegovih ludorija, naredjeno je da se Don Quichotteove knjige unište požarom, one knjige koje su davale svu čar njegovom životu, svu uzvišenost njegovim mislima, one knjige iz kojih je on crpio nauk o plemenitim djelima nekadašnjih kavaljera.

Don Quichotte ne može preživjeti, ovaj udarac. Istovremeno kad i požar gasi se i njegova snaga. Onog časka kad je dim progutao posljednji plamen onoga što je bila Don Quichotteova strast, ugasi se njegov život. Sancho tiho oplakuje umrlog gospodara, od kojeg je upoznao nekoliko lijepih sanja, nekoliko divnih iluzija koje će ostati najljepšom uspomenom njegovog života.

Seljaci koji su promatrali prizor ostadoše bez riječi. Pogled na ovu smrt, punu plemenitosti, otvori im oči i oni razumješe veličinu duše i uzvišenost duha velikodušnog čovjeka kojeg su smatrali ludom zato, što ga nisu mogli slijediti do njegovih idealnih visina.

-vidi zbirka Stakić

Količina:

1.0 Komad

Vrsta gradiva:

Tekstualni zapisi

Pismo:

Latinica

Posjednik:

Hrvatski državni arhiv

Oznaka arhiva:

HR-HDA

Status dostupnosti:

JAVNO

Napomena:

Osobni podaci: NE;Autorska prava : NE

Vrsta sadržaja:

Tekstualni dokumenti